

hvad Følgerne vil blive. Men ser du, jeg er kommen til den Overbevisning, at man ikke skal forsøge paa at stride mod sin Skæbne. For det nytter dog ikke noget. Der gøres ikke Mirakler her i Verden. Heller ikke af Videnskaben.«

»Jeg spørger dig endnu en Gang: er det din Mening, at du vil gøre en Ulykke paa dig selv? At du er begyndt at negligere dit Helbred, har jeg allerede set paa dig. For det Tilfælde, at det er din Hensigt at fortsætte paa den Maade, skal jeg minde dig om den Forfatning, jeg fandt dig i, da jeg kom over til dig paa Favsingholm.«

Torben Dihmer, der havde sluppet Vennens Skulder og nu sad forøverbøjet og betragtede sine Hænder, tøvede længe med Svaret.

»Jeg siger dig jo, at jeg har forliget mig med min Skæbne. Den er nu engang min, og jeg kan ikke længer forestille mig mit Liv uden den. Vi to er viet til hinanden, og — som Formularen lyder — hvad Gud har sammenføjet, skal Mennesker ikke adskille. Det kommer der kun Skuffelse og Ufred ud af. Det er, hvad jeg nu har lært.«

»Jeg vil ikke filosofere med dig,« sagde Asmus Hagen. »Dertil synes Sagen mig — ærlig talt — for alvorlig. Men jeg vil gøre dig et Spørgsmaal, Torben. Og nu maa du ikke tage mig det fortrydeligt, at jeg taler saa ligefrem til dig om et For-